

RÖCK GYULA
REGNUM MARIANUM

MINDSZENTI GEDEON
MAGYARORSZÁG VÉDASSZONYA
CÍMŰ VERSE NYOMÁN

Nihil obstat.
Dr. Franciscus Ibrányi
censor dioecesanus.

Nr. 3698.
Imprimatur. Strigoni, die 19. Decembris 1932.
Dr. Julius Machovich. vic. gen.

Magyarország védasszonya.

Írta:

MINDSZENTI GEDEON.

Már nincsen Imre, már felment az égbe,
Az angyalokkal örökké játszani,
Imát többé nem rebegnek, óh nem
Mosolygó, halvány, néma ajkai.
- Ott nyugszik immár gyászos ravatalán,
Kezében ékes liliom vagyon,
Oly szépen nyugszik, mint a Hold sugára
Bús fenyvesekkel árnyékolt tavon.
- Oh miért hagyál itt jó fiam, szerelmem,
Hogy válhattál el tőlem ily korán?
Mért hervasztád el nemzedet reményét,
Te legszebb gyöngy a magyar koronán ? -
Zokog fel búsan, két térdre hullva,
István, a szent, a megsebzett király;
Ha te meghaltál, óh mondd, a kereszttel
A most megváltott nép elé ki áll?
De Imre hallgat, atyja jajszávára
Sem nyílhatik meg hideg kebele,
Csak egy-egy égő fáklya lobban olykor,
Miként ha enyhe választ intene,
S elalszik az is.
Csak István virraszt és István szívében
Él a honfibú egyes egyedül,
Ennek szent lángján, porban gyulladozva
Az égre veté könnyes szemeit;
Oh mentsd meg Isten a hit új hazáját,
Mert elveszünk, ha jobbod nem segít!
Nem kérek enyhet, balzsamot szívemre,
Mert Te akartad, hogy legyen sebes,
Hanem könyörgöm Hozzád, Istenemhez,
Vess egy pillantást hű népedre, vess.
- Alig rebegette el a szent imáját,
A liliom Imre jobbkezeiben
Felnyílik lassan,
És hófehér virágján lobogni kezd
Egy ég lövelte fény.
E fényből aztán csillagok teremtek,
Amelyből egy kéz koszorút fűze,
És a koszorúban ott áll a szelíden
Jézus szent Anyja, a Szűzek Szűze.
- Fiam, az ég meghallgatta imádat,

Engem küldött e honnak gyámolul,
Csak lábaimhoz fuss, te jó magyar nép,
Hogyha fölötted az ég beborul.
Én kérek áldást, békét hazádra
S ha harcisíkra szállnod kellene,
Én, ki zászlóid vezérlem,
Én harcaidnak védő szelleme.
- Szólott a szent Szűz és eltűnt a fényben,
Utána menten a hajnal hasadt,
Mutatván vért, de rózsát is sokat.
Istvánnak nincsen többé honfikönnye,
Letörlé azt a mennyi szent vigasza,
Mert, habár elveszte legszebb reményét,
De már Anyát nyert a magyar haza.

A Magyar Nemzet Védasszonya
a
BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA
dicsőségére!

AJÁNLVA
ANNA
KIRÁLYI FŐHERCEGASSZONYUNK
Ő CSÁSZÁRI ÉS KIRÁLYI FENSÉGÉNEK
HÓDOLATOM JELÉÜL.

A Szent István Akadémiához benyújtott „Karácsony” és a „Regnum Marianum” című két misztériumot a Szent István Akadémia III. osztályának titkára: Vargha Damján egyetemi tanár úr azzal a sorokkal tette le kiadásra annakidején, hogy:

„Főleg a „Regnum Marianum” című misztérium szép költői gondolat, conceptiójában perspectivicus jellegű, főleg az első részben vonzóan kedves és mély értékű.

Szelleme, felfogása és kidolgozása a hasonló célú és jellegű színdarabok fölé emeli mindkettőt.”

MOTTÓ:

Izaiás LV. 4-5 v.

Jeremiás V. 15-16. v.

Szt. Máté XXI. 43. v.

Szt. János. Jelenések VI. 2. v.

PROLOG.

Szín: Teljes sötétség, csak a végtelen távolban dereng némi fény.

(Távolból a himnusz halk zenéje hallik, melynek végső ütemeit vontatottan kíséri a)

PANASZ HANGJA:

Uram, e nemzet, hogy esd Utánad

S nem hallgatod meg esdő imánkat?

- Nem hangzik Hozzád a magyar ének?...

- Nem méltó, hogy halld esengő néped?

(Némi szünet után:)

- Emese népe... Emese álma...

- Nagy álmodásod csak ebből állna?

Csak ennyi volna, csak ennyi lenne,

Amért e nemzet küzd ezer éve?...

- Bízunk-e vajjon nagy jóslatodban,

Vagy csak temessünk úgy, mint a múltban,

Vérzőn, szegényen, lemondón, árván?...

Száz vádolónk közt magunkra hagyván?...

.....

- Te szenvedő nép, te vérző nemzet!

Mely sohse vétett s mindegyre szenved,

Van még reményed, van még bizalmad?

- Mit mondna ma, ha szólhatna ajkad?...

(A himnusz akkordjai némi átmenettel átolvadnak a távolból felhangzó Magyar Hísekegy dallamába, mialatt a háttérben a felkelő nap sugárlévéi átvilágítják az éjt s lassan, a karének végeztére kibontakozik az első kép színe.)

ELSŐ KÉP.
REGNUM MARIANUM.

(Szín a menny. Középen az Úr trónlépcsőzete emelkedik a magasságok felé, amelyen a körötte álló angyalok között áll a Szent Szűz. A lépcsők előtt az üdvözültek karai állnak. A magasságból fény sugárzik, a távolból angyali karok váltakozó, halk éneke s a szférák zenéje hallik. A menny kárpitjai szivárványszínekbe játszanak. - Szünet.)

DÁVID KIRÁLY:

(Fényes kísérete élén.)

Keserű a lelkem, fáj Izrael bűne,
Elveszett a népem, elveszett örökre.
- Hasztalan volt minden intő, óvó szózat,
Ez elvakult nép már senkire sem hallgat.
- Hiába voln' bármi, az én bölcsességem
Nem segíthet látom e választott népen,
Ott hagytam hát s engedj Nálad elpihennem.
(Kíséretével az üdvözültek karába olvad.)

MÓZES:

(A nyomán jövő kíséretével a trón elé vonulva, megáll.)

Leteszem Elődbe Uram a reményem,
Megromlott a néped, megszűnt küldetésem.
Nem méltó már, látom, az isteni szóra,
De másat sem látok, amely méltó volna.
- Jöttem-mentem szerte, széltében, hosszában,
Jobb népet kerestem, de hol se találtam.
- Mind csak a világot, a testet imádja
S kialudt az Isten áldozati lángja.
Mindenfele csak bűn, önimádás tombol,
Nem is Föld a Föld már, hanem inkább pokol.
Jobb voln' ha nem lenne, oly szomorú nézni,
Emberek közt miként pusztul el az égi.
(Szünet.)

- Büntesd hát meg újra, ostorozd meg őket,
Ez talán felrázza majd a zsidó népet,
Avagy szórjad széjjel, szerte a világba,
Hogy ne legyen többé sehol sem hazája,
Hogy mint száműzöttek bolyongjanak szerte,
Mert nem méltó e nép az ígéretföldre.

ÁBRAHÁM:

(Mózes kíséretéből kilépve.)

Uram, még ne vedd el, maradj még e néppel,
S adj időt, hogy egykor ez is Hozzád térjen.

ANGYALOK KARA:

- Nincs mentség reájuk! Szörnyű e nép bűne!

ARKANGYALOK KARA:

Vakká tette lelkét kapzsisága s döllyfe!

ÜDVÖZÜLTEK KARA:

Megérthetné a szót mind, de nem akarja,

Ne hogy gátul álljon,

Ha a bűnben gázol,

Céljainak Isten tiltó, szent parancsa!

ARKANGYALOK KARA:

S nem találtok módot észrehozni őket?

PRÓFÉTÁK KARA:

Nem! Mert megrontotta tagadása mindet!

ÁBRAHÁM:

(A távolba nézve.)

Amott jön Izrael égi fejedelme,

Majd ő talál eszközt, hogy életre keltse.

(Szünet. Harcos angyalai élén bevonul fejedelmi díszben.)

MIHAEL ARKANGYAL:

Elvetettem Uram ma végleg a néped!

Bezártam a fülem, ne halljam, ha kérnek.

- Isten gyilkolása,

Meg önajkuk átka

Vigye szerte őket örök bolyongásra.

- De ha mégis látna valaki oly népet,

Kik közt érdemes voln' ápolni a lelket,

Tárja fel előttem, mutassa meg, lássam,

S hű védőjük leszek, ha fényben, ha árnyban.

(Mind a mélység felé fordulva néz alá.)

ANGYALOK KARA:

Egyforma a világ az egész Föld felett,

Sötét felhő úszik, amit a bűn termett.

Nem látszik át sehol fénysugár se rajta,

Nem töri át sehol bűnbánatos ima,

Csak hol imitt, amott keresztények élnek,

Ott ragyog fel egy-egy fohásza a szívnek.

IZAIÁS:

Elkorcsosult nép ez, megtagadta Urát,

Kit az egész világ

Ezreken át várt, várt.

ÜDVÖZÜLTEK KARA:

- Nem méltó az égi gondozásra tovább!

ÁBRAHÁM:

De hát hol találtok helyette jobb népet?

Hisz az égi szóra más még úgysem érett!

MÓZES:

(Szomorúan nézve alá.)

Im az Istenország -, az égi törvények,
Amit könnyel s vérrel irattál e népnek,
Mind erejét veszti s az egész világba'
Nincsen Isten népe, sem Isten országa...

- Nem is a zsidóért sajong az én lelkem,
Hanem hogy egy másik, méltó nemzet nincsen,
Amelyből új népet lehetne nevelni,
Amely méltó volna szövétnekké lenni,
Amely gátul állna a pokol hadának,
Hogyha majdan egykor terved ellen támad.

ÁBRAHÁM:

Ne vesd el még Uram, ne vesd el e népet,
Amely ezreken át kedves nép volt Néked,
Legyen a mentsége a próféták vére,
Amit ártatlanul ontottak ki érte.

(Morgás, dübörgés, majd a mélységből felemelkedő füst és kékes láng között teljes menetével vonul át a színen s a trónlépcsőknél megáll.)

FÁRAÓ LELKE:

- Kezdetől csaló volt, aranyamat, kincsem
Kicsalta szép szóval és ellopta hűtlen,

FÁRAÓ KÍSÉRETE:

Megérdemli sorsát, el velük, el innen.
Büntesd! S büntetésük elrettentő legyen!

(Tova vonulnak.)

ÁBRAHÁM:

Nem lopta! Ne vádold! E népen szerezted!
Könnyel, verítékkal vérrel szennyes kincsed!
(Mélység fölé hajolva.)

- Én népem, én népem, magadra hagy minden,
Égen, Földön nincsen, aki védelmezzon.
Hínts fejedre hamut!... Öltözzetek zsákba!...
S eszméljete már föl Jézus szent szavára!
Kinél nem volt tisztább, bölcsőbb, szentebb, nagyobb,
Kinek nevén kívül más név nem adatott!
Kinél nem volt dicsőbb, kinél nincsen szentebb!
Zsidó nép, zsidóság!...

SÁTÁN:

(egy pillanatra a háttérben felemelkedve s a menny kárpitját félrerántva mutatja a távoli vörös fényben kibontakozó pilátusi jelenetet, ahonnan világokat átható dübörgések között hangzik fel a tomboló nép morajából:)

..... Feszítsd meg ! - Feszítsd meg!

(Minden eltűnik, a mennyei karok arcukat eltakarva hajtják le fejeiket.)

ARKANGYALOK KARA:

Hangzik az örök vád a csillagok között,
És mint rémes visszhang, elrémitőn dörög,
Dübörög a mennybolt, a végtelen remeg...
- Elfalazta e bűn, e néptől az eget!

ANGYALOK KARA:

- El már a zsidóval, több szót se felőle!
Ha nincs jobb nép, legyen árva mindörökre
Az egész föld népe!

AZ ÚR HANGJA:

- Nincsen, aki védje?...
(Szünet, mi alatt mindenki féltérde ereszkedve figyel.)
..... Maradjon magára!

ANGYALI KAROK:

S zúduljon a végzet méltóképen rája!

ÁBRAHÁM:

(Széttárt karokkal rohanva a mélység fölé, kiáltja.)
Juda állj meg! állj meg! - Elveszel ez úton!
(A távoli mélységből dübörögve hangzik föl a nép morajából.)
Az Ő vére rajtunk s a mi fiainkon!

ÁBRAHÁM:

(Eliszonyottan hátrálva.)
- Rettenetes vádak, ne zúgjatok tovább,
Ne hallja e nagy bűnt már tovább a világ!
Nehogy teljesüljön, nehogy... nehogy... érte,
Ne találjon hazát soha Juda népe.

BÜNTETÉS ANGYALA:

(Kezében lángpallossal lépve elő.)
Ha már mi sem segít, ha elveszett minden,
Lássa meg e nép, hogy mint hagyta el Isten,
Mint vész el hazája,
Mint maradt magára,
Szétszórom a Földön örök bolyongásra.

ÉZSAIÁS PRÓFÉTA:

(Az alámenő Büntetés angyala után nézve, majd látnoki tekintettel, jóslóan.)
- Nagy ítélet készül. - Halld meg Jeruzsálem!
Szétdúlja falaid, elpusztít az ellen,
Romba dül a templom, rabláncokra fűzve
Elvonszol a pogány a nagy idegenbe...
- Nem lesz többé hazád, nem lesz többé honod,
Nem épül föl újra soha a templomod,
Nem száll áldozatod illata az égnek,
S nem lesz többé papod, ki áldozzon érted...
(Arcát tenyerébe temetve, felzokogva elfordul.)

ARKANGYALOK KARA:

(A menny kárpitját félre vonva, szigorúan nézve alá.)

- Ott lebeg a végzet Jeruzsálem felett!...

(Mind a távol háttérében kibontakozó Jeruzsálem ostromát nézve figyel.)

ANGYALOK KARA:

Kezdődik a nagy nap, a zsidó ítélet.

(Szünet, mialatt a pusztuló Jeruzsálem felgyúló templomának füstje elborítja a képet.)

ARKANGYALOK KARA:

(A menny kárpitját összeengedve.)

- Elveszett a zsidó, mindennek vége...

ANGYALOK KARA:

- Betellett az idő, betellett a mérce...

MIHAEL ARKANGYAL:

A sátáni tervnek, mely százféleképen
Vesz erőt időnkint a nemesebb népen,
Valami gát kéne, új nép, nemzet, állam,
Kell egy választott nép ott lenn a világban.

SZENT SZŰZ:

S nem találtok népet, amely méltó lenne
A széles föld hátán az Istenigére?

ANGYALOK KARA:

Nincs olyan, Királynőnk! Megromlott a világ,
Hacsak le nem esdel valamilyen csodát.

SZENT SZŰZ:

(A mélységbe nézve.)

Látok egy nemzetet a keleti részen,
Ismeretlen, vitéz, pogány, de lelkében
Az igazság lángol, hűség, nemes ihlet,
Kezdetől figyelem ezt a harcos népet.
Szívébe van írva az Isten törvénye
S e nép az a jósolt Isten nemzetsége,
Ki egy nap szülessen, egy nap helyet leljen,
Szent koronát kapva, első néppé légyen.
- Ha búval, keservvel meg-meg edzném titkon,
Első nemzet lenne az egész világon.

(A menny kárpitját szétintve, a távolban kibontakozó ázsiai síkra mutat, ahol a táborozó magyarok lovasjátéka folyik.)

A Távoli pusztán... Ott, Ázsia síkján...
Ott tanyázik... Lelke, hite még csak pogány,
De az áldozatuk nekem mégis kedves,
Mert készséggel adják azt, mi nekik becses.

(A távoli kép átváltozik. Áldozati oltár bontakozik ki, amely előtt áll az eléje vezetett ágaskodó fehér mént tartók felé fordulva a táltos.)

ARKANGYALOK KARA:

Fehér mént áldoznak a Hadúr tisztére!?

SZENT SZŰZ:

Üres áldozat bár, de e népnek lelke
És hűségérzete olyan tiszta, látom;
Első nemzet leszen ebből a világon!
Első, hogyha Isten megengedi nékem
Megpróbálni egykor valamit e néppel...

AZ ÚR HANGJA:

Megáldom a terved, légy e népnek gyámja,
És segítsen néked az angyalok száza!

ANGYALI KAROK:

(A háttérben még egyre folyó ménáldozatot nézve.)
Hozsánna! Hozsánna!

TÁLTOS:

(A magasság felé tárt karjai között meghajított kardja hegyét és markolatát tartva, a körötte álló sereghöz.)

Ugy érzem, hogy Hadúr kardot cserél máma
S hívja nemzetünket dicső, szent csatákra!
- Hadúr lelkét érzem az oltárunk felett,
- S megvédeni hív, hív a Földön az - eget!

(Kezében a kard kettépattan, elveti, mire más kard ereszkedik alá a magasból. A menny kárpitja összezáródik, minden eltűnik.)

SZENT SZŰZ:

(A trón lépcsőzetén aláindulva.)

- Lemegyek, kiviszem, kivezetem őket.
S adok nekik új hont, új hazát, új földet,
A Kárpát övezte bérceket, völgyet, síkot,
S mindent, ami ott van, mindent nekik adok.
- Hatalmat, uralmat, népet, jogot, kincset,
És hogy nemesüljön, pár súlyos keresztet
S ha így megpróbálva megtisztítom őket,
A világ végéig megtartom e népet
S új népet nevelek belőlük Istennek,
Kik az égi hangra figyelmessé lesznek.
Felnevelem titkon s kétezer év múlva,
Mikorra a világ fordulóra jutna,
Méltó lesz e nemzet a mennyei jussra.
- Kiöntöm reájuk, kiöntöm a lelkem,
Hogy Izrael helyett Izraellé légyen,
S zászlójukat pedig a kezembe véve,
Az új Kánaánban lesz új Istennépe;
S nevet adok nekik, újat, dicsőt, nagyot!
Aminőt a Földön nemzet még nem kapott.
S angyali koronát, apostoli lelket,
Kardja mellé kettős, vértanú keresztet,
S királynéjuk leszek és a nagy világon
Ez az ország lesz a Regnum Mariánum!

(Lépcsőkön alájőve, angyalaival elvonul. Angyalok más része a menny kárpitját széthúzva néz a távolba, ahol kis idő múltán kibontakozik a vereckei szoros, majd közeledő túlkölések között megkezdődik a magyarok bevonulása.)

MÁSODIK KÉP.
HUNGÁRIA FELAJÁNLÁSA.

(Szín királyi terem. Háttérben félig nyitott mennyezetes ágyon Szent Imre herceg haldoklik. Lábainál neje térdel, odébb Szent István király, körülöttük főpapok, főrendek állnak. Az ágy mellett kis asztalon, égő gyertyák között áll a feszület.)

SZENT IMRE HERCEG:

(A magasból hangzó angyali kar énekére figyelve.)

Úgy hallom, angyalok... énekelnek... messze...

- Csend... tán közelednek... erősödik egyre...

ANGYALOK KARA:

(Szent Imre mennyezete fölé ereszkedve éneklük.)

Imre, Imre, jöjj, jöjj! Szeretettel várunk.

Idelenn csak bú van, öröm meg csak nálunk.

Imre, Imre jöjj, jöjj! Égbe hívunk téged!

Csak itt van a boldog, az igazi élet.

SZENT GELLÉRT PÜSPÖK:

(A feszületet megcsókolja, majd Szent Imre felé nyújtja, ki azt megcsókolva, némán hanyatlik hátra.)

ASZTRIK APÁT:

Meghalt!?

SZENT GELLÉRT PÜSPÖK:

..... Óh dehogy halt! Új életre szállt fel!

S él-él mindörökké, csak a teste múlt el.

Angyalok közt száll... száll... Dicsőülten látom!

Az ég felé viszi az angyali tábor!

Glóriában fénylik, Isten felé mennek!

- Ne őt sirassátok, magatokat, minket...

Árva lett a nemzet.

(Szünet.)

TÁRNOKMESTER:

Vonjátok a termet feketébe, gyászba,

S mélyüljön a lélek könnyörgő imába.

Jöjjön be az udvar, papok, urak, rendek

S lássa meg e nagy gyászt minden magyar lélek.

(A mennyezet függönyét elengedi, mire az összefut, majd a bevonuló udvar mintegy sorfalat áll a mennyezet előtt.)

SZENT GELLÉRT PÜSPÖK:

„Már nincsen Imre, már felment az égbe,

Az angyalokkal örökké játszani.

Imát többé nem rebegnek, óh nem,

Mosolygó, halvány, néma ajkai.”

(Az intésére szétnyíló mennyezet között álló ravatalra mutatva folytatja.)

„Ott nyugszik immár gyászos ravatalán,
Kezében ékes lilium vagy,
Oly szépen nyugszik, mint a Hold sugara,
Bús fenyvesektől árnyékolt tapon.”

SZENT ISTVÁN KIRÁLY:

(Összekulcsolt kezekkel.)

„Óh mért hagyál itt jó fiam, szerelmem,
Hogy válhattál el tőlem ily korán?
Mért hervasztád el nemzedet reményét,
Te legszebb gyöngy a magyar koronán?
Ha te meghaltál, óh mondd, a kereszttel
A most megváltott nép elé ki áll?

(Szünet, mély csönd.)

SZENT GELLÉRT PÜSPÖK:

„De Imre hallgat, atyja jajsavára
Sem nyíthatik meg hideg kebele,
Csak egy-egy égő fáklya lobban olykor.
Miként ha enyhe választ intene,
És elalszik az is.”

(Letérdel, majd imádkozón.)

- Tekints le ránk, Jézus! Szülő, család, nemzet
Im letört reménnyel, árván áll Előtted
S Eléd hajolt fővel, rendíthetetlen hittel
Térdel színed előtt a szemében - könnyel.
- Lásd meg ezt a hitet, lásd ez árva népet
S pótolj nekik ezt a gyászos veszteséget.

(Szünet. A szolgák a fáklyákat egyenkint kioltják, mialatt az udvar némán távozik.)

SZENT ISTVÁN KIRÁLY:

Uram! Köröttem egy pogány világ
S nincs senki, senki ki Fiad szavát
Szívébe vesse... Csak ő volt nekem,
Híved hitemben s igaz gyermekem.
- Elhívtad, elment, magamra hagyott
S letör bizalmam, mert magam vagyok.
Egyedül állok a vihar ölén,
Árván hitemben, szólj, hogy álljak én?
- Szilaj, pogány nép, vad, pogány szívek
Sárba tiporják szent keresztedet,
Ha nem segítesz! - Keresztény hitem,
Mondd kire bízom, nincsen senki sem
Igaz keresztény,
- Mit vétettem én?...
- Hát erre kaptam szent keresztedet,
S a koronámat, hogy most mindenek
Elvesszenek?... Jaj! Üres a világ!...
Nincs kire hagynom a magyar hazát!...
(Az ég felé tárt karokkal, esdően.)

„Oh mentsd meg Isten a hit új hazáját,
Mert elveszünk, ha jobbod nem segít.
- Nem kérek enyhet, balzsamot szívemre,
Mert Te akartad, hogy legyen sebes,
Hanem könnyörgöm Hozzád, Istenemhez,
Oh vess egy pillantást hű népedre, vess.”

(A ravatalra borul, mialatt kint égő fáklyákkal és zászlókkal, énekelve vonul fel a háttér oszlopcsarnokában a)

MAGYAR NEMZET:

„Boldog Asszony Anyánk,
Égi nagy Pátronánk,
Nagy ínségben lévén,
Így szólít meg hazánk:
Magyarországról,
Édes hazánkról,
Ne feledkezzél meg
Szegény magyarokról!
Nyisd meg az egeket
Oh kiáltásunkra,
Anyai palástod
Fordítsd oltalmunkra.
- Magyarországról,
Édes hazánkról,
Ne feledkezzél meg
Szegény magyarokról.”

(A ravatalt fény derengi körül, majd liliomból koszorú formálódik fölötte, melynek ég felé tárt karjai között ragyogó fényben áll a)

SZENT SZÜZ:

(A távolból halk, angyali zene hallik.)

„Fiam, az ég meghallgatta imádat,
Engem küldött e honnak gyámolul,
S csak lábaimhoz fuss, te jó magyar nép,
Ha majd fölötted az ég beborul.
Én kérek áldást, békét majd hazádra,
Ha harci síkra szállnod kellene,
Én, ki zászlóidat vezérlem,
Én, harcaidnak védő szelleme.

SZENT ISTVÁN KIRÁLY:

(Koronáját a Szent Szűz lábai elé teszi, majd a magasság felé tárt karokkal áll, végül az eltűnt jelenés után felocsúdva)

„Nincsen, ah nincsen többé honfrikönnyem,
Letörlé azt a mennynek vigasza,
Oh mert ha el is vesztém szép reményem,
De már Anyát nyert a magyar haza!”

HARMADIK KÉP. HUNGÁRIA MÁRTÍRSÁGA.

(Szín újra a menny. A trón lépcsőzetén álló angyalok a távolból felhangzó ágyúdörgésekre figyelve néznek alá.)

RAFAEL ARKANGYAL:

(A félrehúzott menny kárpitját tartva néz a távolba.)

Hungária vérzik!... Mária! - Nézd néped!

(Ezalatt kirajzolódik a távoli mélységben látszó, küzdő Hungária harca.)

SZENT SZŰZ:

Látom; e szenvedés mossza le a vétket.

RAFAEL ARKANGYAL:

Tántorog, kiesik kezéből a fegyver...

Halálos sebével, ellene kél minden...

- Elesett! - Elveszett! Oh mi martir szerep!...

- Mária, Óh mondd! Szólj! - Nem másként ígérted?...

(A menny kárpitját összehúzva, előre jön.)

SZENT ISTVÁN KIRÁLY:

(Főpapoktól, főrendektől és tépett zászlókat tartó harcosoktól kísérve vonul fel.)

Oh tekints népedre! Mély gyász borult rája,

Elveszett nemzedet s elveszett hazája!

SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY:

Céltalan volt harca, de hűsége fűzte,

S ez a hűségérzés lett más előtt bűne.

HUNYADI JÁNOS:

Nem öncélért harcolt, nem magáért vérzett,

Hiszen martir sorsban tölt már ezer évet.

(A háttér áttetsző kárpitja felé mutatva)

Nézd, a tatár hordák mint törtek reája!

(Mialatt a tatárok pusztításai látszanak; majd a menny másrésze felé mutatva folytatja)

Majd a török ellen mily hitvédő bástya!...

(A háttérben kibontakozó török ütközetet mutatva.)

S míg az egész Földön mások békén éltek,

A magyar nép harcolt, a magyar nép vérzett,

Ki másért, mint Érted!

- Egyre harcolt, vérzett, hogy nyugatra tőle,

Szent Fiad keresztjét a pogánytól védje.

SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY:

Gátul állt mindenkor s íme újra mártír,

S vérző, nagy sebére most sehol sincs gyógyír,

S az idegen érdek, idegen hatalom

Bitor, rabló kézzel tép a magyar jogon.

S míg magára hagyva,

Becsülete rabja,

Nincs a Földkereken, aki felkarolja.
- Nézz le, ha volt bűne,
Levezekelt érte,
Lemosta azt Jézus, meg a saját vére.

(Szünet, mialatt mindenki maga elé meredten néz.)

SZENT ISTVÁN KIRÁLY:

Királynőnk! Könyörgöm, halld meg, esdve kérlek,
Ne ejtsd el, ha egyszer felvetted e népet.
Tartsd meg terveidben, tartsd meg hivatásán,
Segítsd tova menni nehéz, könnyes útján,
S adj hű királyt nekik, igazat és bölcsét,
Ki hős legyen, ha kell s szent legyen Előtted,
Akinek, ha úgy kell, egy legyen kezébe
A hitvédő kard és az Isten keresztje,
Aki félig király, félig pap is legyen,
Aki ne magáért, de a népért éljen.

SZENT IMRE HERCEG.

Nézz le s szánd meg őket, az idegen népek,
Kiket befogadott, odatelepített,
Mint rágják szét testét, mint a fát a férgek...
- Ártatlanul szenved, hiszen mit se vétett.
- Álnok kézzel nyúlnak, mint rablók feléje,
S rabló kézzel tépnek részeket belőle,
Mindhiába védtük, gyenge volt a fegyver,
Az egész világgal nem bír a magyar sem,
S hiába kerítéd körül hegygel-vízzel,
Az isteni határt áttörte az ellen,
S félig láncba verten áll e dicső nemzet...
- Megcsúfolták Anyánk, megcsúfolták terved.

SZENT ERZSÉBET:

Ha bűnös is népünk, Nagyasszonyunk, büntesd,
Oh csak el ne hadd, mert önmagában elvesz.

SZENT MARGIT:

Csak Tebenned bíztak, Tebenned remélnek,
Ne hadd óh csalódni, hitében e népet,
Ne fordulj el tőle, óh ne hadd magára,
Hiszen Hozzád eseng a jobbak imája.

SZENT GELLÉRT PÜSPÖK:

Hódolattal, állok Szűz Anyánk Előtted,
Egyforma előttem mindenféle nemzet,
Testvér nekem mindaz, bármiféle legyen,
Ki az Úrban hívón, keresztényül éljen.
- Oh de mégis... szörnyű látni ezt a népet,
Látni, mit az ármány s hazugság tett vélek,
Nézni, hogy a Sátán mint vereti láncra,
Látni, kiket védett, ma azoknak szálla.

.....
- Lépj közbe Szűz Anyánk, hisz a te nemzedet,
És vezérelj tovább, amint vezérelted,
Oh mert nem lehet az, hogy a Te kezédbe,
Hová István király ezer éve tette,
Ez a mártír nemzet egykor tönkre menne!

.....
- Avagy mért harcoltak a pogánnyal szembe,
Miért álltak gátul, hosszú ezer évre,
Ha, mikor keservük, sebük a legnagyobb,
Amikor oly nehéz, keserű a robot,
Mikor hitét tépik, elveszik kenyerét,
Várakozva nézed, mintha nem segítnéd?!

.....
SZENT SZŰZ:

(Szelíden nézve a mélység felé.)

- Megvédem én őket, ha majdan Mihael
Feladja a harcát s nem védi már ki sem.
De addig csak tűrjön, várjon nélkülözve,
Minden jobbrahalót nemesít keresztje.

*(Ezalatt angyalaitól kísérve vonul be, baljában a trianoni részekre repedezett magyar címet,
mint paizsot tartva)*

MIHAEL ARKANGYAL:

Szűz Anyánk! Királynőnk! Tehozzád sietek,
Végső percig küzdünk, de most már nem lehet.
Szerte darabolták, mint egy élő hullát
S széttörödelve áll lenn, nézd, ott - Magyarország!

(A háttérben feltűnik a szétdarabolt Magyarország madártávlati képe.)

- Elszántan harcoltam az igazság mellett,
Pajzsom volt a hited, fegyverem a vérted,
Oh de a hamisság nagy rést ütött rajta,
S ha belviszály nem kél, tán kiálltuk volna;
De az romba dönté, félre kellett álnom
S szétdarabolt lett a Regnum Mariánum.

- Nem tudtunk mit tenni a hazugság ellen,
Nincs e nép kezében semmiféle fegyver,
Ezért gyűrte földig oly könnyen az Ármány,
Ezért áll e nemzet tehetetlen s árván.

- De így sem hagyott el, nem szakadt el Tőled,
Csak közétek álltak az idegen népek
S idegen tanokkal, a hitetlenséggel
Bontják meg a hitet, mint testet a métely.

- De add vissza nekik azt az igaz hitet,
Hadd reméljenek, mint ősrégente, Benned;
Mert látni, a pokol esküdött ellenük,
Hogy szent ígéreted veszítse el bennük,
Hogy megsemmisítve a választott népet,
Megtörje a hitet, a megtört ígéret.

- De én nem adtam fel most sem a reményem,
Nem veszhet el semmi Mária kezében.
Tudom, hiszem, hiszem! S megnyugvással várom
Szent feltámadásod, Regnum Mariánum.

SZENT SZŰZ:

Örködöm felettük, hisz enyém e nemzet,
De csak a könny mossza tisztára a lelket,
Csak szenvedés árán lehet Istennépe,
De jutalma itt lesz egykoron az égbe.

NEGYEDIK KÉP.
HUNGÁRIA TEMETÉSE.

(Szín Magyarország sírhantokkal borított, temetőszerű teste. Közepén Hungária sírja s rajta feliratos keresztje. A sír körül összekulcsolt kézzel, lehajtott fejjel áll a nemzet apraja-nagyja. A távoli háttérben a Kárpátok sötétlő kontúrjai láthatók.)

ANGYALOK KARA:

(Hungária sírja fölött függő virágok között lebegve, babért hullatva alá, éneklik:)

Pihenj Hungária, aludd múltó álmod,
Aludd, amíg eljön nagy feltámadásod.
Aludj, amíg újra munkára hív Isten,
Hogy helyt állj, mint eddig, békében-veszélyben.
- Régi érdemeid elfeledte minden,
Csak az égi karok, csak az angyalok nem.
De eljön az idő, eljön nemsokára
S új életre hív föl Isten harsonája!
- Pihenj Hungária, aludd múltó álmod:
Közel a te dicső, nagy feltámadásod!

(Angyalok eltűnnek. A sötét háttért a távolból sugárzó vörös fény kezdi átvilágítani, mialatt egyre erősödő, egyre közeledő morajlás hangzik.)

BÜNTETÉS ANGYALA:

(A háttér hegymárára lépve, jobbjával fenyegetően.)

Nem hallod még, Világ, most se,
Mint üvölt a végtelenbe'
Az álkrisztus hangja, lelke?
(A háttérben vörösödő hegyek felé mutatva, szigorúan:)
Nem látjátok, hogy keleten
Mi izz' s lángol vérvörösen
S mint hamvad el lassan minden?
- Nem tudjátok, nem halljátok,
Mint uszítja a világot
Ellenetek, tireátok?
- Nem érzitek, nem látjátok,
Mint terjed a vörösátok,
S mi fog, mért fog itt-ott lángot?
- Nem eszméltek, mint jön egyre
Közelebb a vihar szele,
Az álkrisztus tana, lelke?
- Nem eszméltek a mámból?
Pedig már zsong, morajl', tombol
S ki-kihangzik a nyomorból,
Kihangzik a Krisztus vádja,
Elnyomottak jaja, átka,
Az utolsó idők násza!
- Hangzik, ha az Isten nem kell,
Legyen úr az Istentelen
S égjen vele, vesszen minden!

- S ha bennetek most se ébred
Az a büntől kábult lélek,
Bár az idő már betellett,
- Tudjátok meg, mit a Látnok
Már Pathmoszon tudott, látott:
Most ítélik a világot!

(A távolból mennydörgés és morajlás tör elő, majd pillanatnyi szünet, mialatt folytatja:)

- Imádkozzatok!

(Eltűnik, újra morajlás, majd a háttér élein feltűnik kezében Trianon feliratú vörös zászlót lobogtatva a)

SÁTÁN:

Regnum Marianum!?... Ah, bigottság, átok!
Gyújtsátok föl ezt a vakbuzgó világot!
Romboljatok széjjel minden szentet, régít,...
Előre a tűzzel, előre az égig!
Előre a szóval, előre a tollal,
Előre a tüzes vörös lobogóval.

(Mialatt a körötte felvonuló csapataival áll a Sátán, azalatt az előtérben felhangzik a gyászoló)

MAGYAR NEMZET ÉNEKE:

„Boldog Asszony Anyánk,
Égi nagy Pátrónánk,
Nagy ínségben lévén,
Így szólít meg hazánk:
Magyarországról,
Édes hazánkról,
Ne feledkezzél meg
Szegény Magyarokról!
Boldogasszony Anyánk,
Égi nagy Pátrónánk,
Végveszély vesz körül,
Ítélet jön reánk!
Magyarországról,
Édes hazánkról,
Ne feledkezzél meg
Szegény magyarokról!”

ÖTÖDIK KÉP.
HUNGÁRIA ÉRDEMEI.

(Szín a menny. A trónlépcsőzet előtt álló szentek esdve nyújtják karjaikat a magasság felé! A mélységből dübörgések, népszongás, moraj hangzik fel.)

SZENT PÉTER APOSTOL:

Védd meg Egyházadat, védd meg a hitünket,
Védd meg Uram a Te hívő-bízó néped!
Avagy támassz újat, amely gátul álljon,
Mert nincs aki védje e széles világon,
Nincs ki ellenálljon a pogány fegyvernek,
Mely halálra sebzi a lelket, a testet.
- Nézd az Antikrisztust, mint özönlik népe
Keletre, nyugatra, mint özönlik délre,
Mint dül össze állam, Egyház, vallás, minden
Mint üvölti szerte, nincsen, - nem vagy, - Isten!
- Nézd, a lelkek hite, mint a szétfolyt pára,
Oszlik szét a gúnyos, ádáz tagadásra
És a céljavesztett lelki élet helyett
Tivornyákban teszi istenné a testet.
S nincsen olyan bástya, védgát, nép vagy nemzet,
Aki ellenállón védené a lelket.

AZ ÚR HANGJA:

- Van!...

(Hosszabb szünet)

SZENT SZŰZ:

Ott van az én népem, ott a magyar nemzet,
Ez a hivatása ez elhívott népnek.

AZ IGAZSÁG ANGYALA:

Nyugat! Ki állt ellen töröknek, tatárnak?
Ki volt védbástyája a hívő világnak?
Ki vérzett értetek, ti nyugati népek,
Mikor, mint a csorda, zúdult ellenetek
A régi pogányság századokon által?
Mi mentséged Nyugat, mind e szörnyű váddal?
A pogány félholdnak, töröknek, tatárnak
Ki állt öntestével élő-vérző gátat?
- Kinek vagy te hálás, te hálátlan világ,
Hogyha sírban hagyod védő Hungáriád!

(Fenygető karral)

- Számon kérlek, vigyázz, számon kérlek egy nap,
Ha nem teszed jóvá szörnyű botlásodat
S azzal a mértékkel, amellyel ti mértek,
Fogok mérni én is - büntetésül - néktek!

MIHAEL ARKANGYAL:

Lemegyek hát újra, újra harcra szálllok,
S ha segítsz, meggyőzőm vélők a világot.
- Pár évszázad előtt, hogy megtévedt néped,
Elvetette zászlód és elfordult Tőled,
De most visszakérem, add zászlód kezembe,
Hadd gyűjtsem a jobbát alája, köréje.
Oh mert Hozzád kiált, Hozzád száll imája,
Íme halld, hogy eseng, hogy keres fohásza.

(A mennybolt kárpitját félrevonva mutat alá, mialatt a Szent Szűz a trón lépcsőzetén lejjebb jöve hallgatja a mélyből felhangzó éneket.)

„Nagy Asszonyunk, hazánk reménye,
Bús nemzeted zokogva esd,
Nyújtsd irgalom jobbod feléje,
Botlásiért óh meg ne vesd.
- Mi lesz belőlünk, hogyha elhagysz!
Bús árvaságunk sírba hervaszt,
Minden reményünk csak Te vagy,
Szent Szűz Anyánk! Szent Szűz Anyánk!
Óh el ne hagyj!”
Fogadd kegyedbe újra nemzeted,
Újra ajánljuk ím Neked.
Légy Pátrónánk, Királynőnk, légy Anyánk,
S legyen Tiéd e nép s hazánk.
- Óh kérjed Istent újra értünk,
Ne hagyd elveszni árva népünk,
Minden reményünk csak Te vagy,
Szent Szűz Anyánk! Szent Szűz Anyánk!
Óh el ne hagyj!

SZENT SZŰZ:

(A trón lépcsőzetén fekvő Máriás lobogót felvéve.)

Én hallom e nemzet százados fohását,
S velük együtt kérem az Új-Magyarország,
Az ős magyar lélek szent feltámadását!
- S hiszem, tudom, minden hazugság hiába,
Szebb, dicsőbb szent korszak jön majd e hazára!
(A Máriás lobogót Mihaelnek adva.)
- Menj vissza ezzel s küzdj továbbra ott,
E jelben bízva, mától győzni fog
Népem!

(Mihael, a Máriás lobogót átvéve, aláindul.)

HATODIK KÉP. HUNGÁRIA FELTÁMADÁSA.

(Szín újra a sírhantokkal takart Magyarország teste. A magasból az ég felhőzetén ereszkedik alá, kezében Máriás lobogót tartva Mihael arkangyal.

A Hadakútjának villódzó ködéből a hunok, a sírok mélyéből az ébredő ősmagyarok, a szín többi részéből pedig a világ nemzetei vonulnak elő. Háttérben a lángokban álló Kárpátokon a Sátán csapatai állnak.)

MIHAEL ARKANGYAL:

(Hungária sírjához érve megáll.)

Hungária, eszmélj!

Új korszakra ébredj!

Hitvédelmi harcra hív fel Isten téged,

Hogy rázd fel a Földet égi öntudatra,

Hogy megújult hittel szálljon újra harcra,

Mind ellen, mi pogány, rút, rossz, hamis, gazság,

S építsd fel a Földön az Isten országát,

Ahol hit, szeretet, hol igazság éljen,

Hogy Isten Szentlelke örködjön a népen

S véd meg a pogányság bontó tana ellen

S járj elől, ha úgy kell, a harcban, a hitben.

- Égi, szent parancsra ragadtam kezembe

A te lobogódat, vedd át im örökre

S ha a félvilág is összedől körötted,

Te állni fogsz tovább, mert az küldetésed,

Hogy mint védő bástya állj itt mindörökre,

Áttörhetlen gátul, ha előre törne

A modern pogányság. - Hungária, ébredj!

Mert az Isten népe, a te vérző néped!

(Szünet. A távolból közeledő, halk, égi ének hallik, majd Mihael a körötte állókhoz fordulva folytatja.)

- De hogyha feltámad! Hatalmasok! Nagyok!

Ne legyetek többé azok, amik vagytok:

Ne legyetek többé azok, ami régen...

Mert nem uralkodni van az úr a népen,

Hanem mint a nagyobb a kisebbet védje!

S példaadón álljon lelkével az élre!

Mert csak azzal lehet egyik több a másnál,

Ami benne lelki, mit Istentől nyert s vár.

- Ne csak öncélotok lássátok, nézzétek,

Hanem mi az árva, éhes, rongyos népet,

Regnum Marianum testvér gyermekeit,

Az isteni élet szintjére emelik!

De akiben nincsen isteni szeretet,

Akit csak száraz ész, sivár elme vezet,

Álljon félre innen s adjon helyet annak,

Kiben Isten lelke, szent tüzek lobognak!

- Mert isteni jogok illetik itt mindet,
S kit sem illet kalács, míg kenyér nincs mindnek!
Kit sem illet bőség, míg szükségben mások,
Máskülönben súlyos bűnhődés száll rátok!
S önbűnötök átkán istenostor támad
S Antikrisztus népe zúdul újra rátok.
(Majd a sír felé fordulva folytatja.)
- Hungária, ébredj! Isten-szózat hív fel!
S őri hivatásod mint régente kezd el!
Mert a régi, pogány betörések helyett
A modern pogányság kél most vívni veled!

(Máriás lobogót a sírra tűzi, mialatt hangzik a már közeledőn hangzó)

ANGYALOK KARA:

- Hungária ébredj! Lejárt múltó álmod!
Eljött a te dicső, nagy feltámadásod!
Eljött s íme újra munkára hív Isten,
Helyt állani mindhol, békében, veszélyben.
- Régi érdemeid elfeledte minden,
Csak az égi karok, csak az angyalok nem.
De most itt az idő, eljött valahára
S új életre hív fel Isten harsonája!
(A végtelenségből hatalmas harsonák hangjai zengenek alá, mialatt égi s földi karok éneke zengi.)
- Hungária, ébredj! Lejárt múltó álmod!
Eljött a te dicső, nagy feltámadásod !

Színváltás.

(A sírből fény száll fel, majd fehér felhőzet borítja el a színt, melyből kialakul a háttérben Magyarország teljes madártávlati képe, ahol a köröskörül sötétlő, Kárpátoktól övezett, fényárban úszó síkságon kirajzolódik bizonyos magasságban, karján a Kisdédét tartó Szent Szűz, mint Hungária.

Lábai alatt díszmagyarban álló, kivont kardjaikat tartó férfiak, polgárok és munkások állnak a köröttük térdeplő nők és gyermekek között.)

TELJES KAR:

(Némi szünet és a távolból hangzó hárfák előjátéka után zengi.)
Fogadd kegyedbe újra nemzeted,
Újra ajánljuk im Neked!
Légy Pátrónánk, Királynőnk, légy Anyánk!
S legyen Tiéd e nép s hazánk!
„- Óh kérjed Istent újra értünk,
Ne hagyd elveszni árva népünk,
Minden reményünk csak Te vagy,
Szent Szűz Anyánk, Szent Szűz Anyánk!
Óh el ne hagyj!”

VÉGE.